

РЕШЕНИЕ

№ 11

гр. София, 05.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO XIV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Андрей А.

Членове: Биляна М. Вранчева
Цветомила Данова

при участието на секретаря Даниела Д. Генчева
в присъствието на прокурора Р. Н. Р.
като разглежда докладваното от Цветомила Данова Въззивно
административно наказателно дело № 20231100605596 по описа за 2023
година

Производството е по реда на гл. XXI от НПК

С Решение № 1796 от 19.04.2023 г., постановено по НАХД № 7542/2022 г. по описа Софийски районен съд, Наказателно отделение, 94 – ти състав, първоинстанционният съд е признал обвиняемия К. Г. В. за виновен за това, че на 15.09.2020г. около 22:20 часа, в гр. София, при управление на лек автомобил марка „БМВ“, модел „318“, с рег. № Е **** МА по ул. „Филип Кутев“, с посока на движение от ул. „Марин Тодоров“ към бул. „Черни връх“, в района на кръстовището с ул. „Борис Руменов“, като нарушил правилата, визирани в Закон за движение по пътищата (ЗДвП) а именно:

- чл. 6 т. 1 предл. 4-то от ЗДвП „Участниците в движението съобразяват своето поведение с .... пътната маркировка“;
- чл.63, ал.2 т.1 от Правилник за прилагане на ЗДвП: "Единична непрекъсната линия";
- М1. „ На пътните превозни средства е забранено да я застъпват и пресичат. “;

- чл. 42 ал. 2 т. 2 от ЗДвП: - „Водач, който изпреварва, е длъжен когато при изпреварването навлиза в пътна лента, предназначена за насрещното движение, да не създава опасност или пречка за превозните средства, движещи се по нея“, като при извършване на маневра „изпреварване“ на лек автомобил с надпис „Хепи“ с неустановена марка и регистрационен номер, пресякъл наличната на посоченото място надлъжна пътна маркировка "Единична непрекъсната линия" - тип „М1“ и навлизайки в лентата за насрещно движение, се ударил челно в насрещно движещия се лек автомобил марка „Пежо“, модел „307“ с рег. № СВ **** ВТ, управляван от К.Е. И., като вследствие на настъпилото пътнотранспортно произшествие причинил на пътуващата в лекия автомобил „Пежо“ В.Т. И.а средна телесна повреда по смисъла на чл.129, ал. 2 от НК, изразяваща се в счупване на дясна раменна кост, което е реализирало медикобиологичния квалифициращ признак „трайно затруднение движенията на десен горен крайник“ за срок повече от 30 дни – **престъпление по чл.343, ал.1, б. „Б“, предложение „второ“, вр. чл. 342, ал. 1, предложение „трето“ от НК**, поради което и на основание чл. 378 ал. 4 т. 1 НПК го е освободил от наказателна отговорност като му е наложил административно наказание „ГЛОБА“ в размер на 2 000, 00 /две хиляди/ лева.

Със същото решение на основание чл. 304 НПК, районният съд е признал обвиняемият за невиновен и го е оправдал, за това да е извършил нарушение на чл. 6 т. 1 предложение „трето“ от ЗДвП и да не е съобразил поведението си с пътните знаци.

На обвиняемият на основание чл. 78а, ал.4 вр. с чл. 343г вр. с чл.37. ал.1, т.7 НК му е наложено и наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от ЕДНА ГОДИНА.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК, обвиняемият К. Г. В. е осъден да заплати по сметка на СДВР сумата в размер на 323,00 лева – разноски в досъдебното производство, както и сумата от 140,00 лева – разноски в съдебната фаза на производството.

Срещу посочения съдебен акт в законоустановения срок е подадена въззивна жалба от защитника на обвиняемия – адвокат П. В. - САК, в която се навеждат бланкетни оплаквания за незаконосъобразност на първоинстанционното съдебно решение и се моли за неговата отмяна и постановяване на ново, с което обвиняемият К. В. да бъде признат за невиновен по повдигнатото му обвинение. Алтернативно моли за намаляване размера на наложеното наказание.

В закрито заседание, проведено на 10.10.2023 г., въззивният съд, по реда на чл. 327 от НПК, прецени, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на обвиняемия, свидетели и вещи лица, както и ангажирането на нови писмени и/или веществени доказателства и в този смисъл не се налага провеждане на въззивно съдебно следствие, за обезпечаване на правомощието на въззивната инстанция по чл. 313 и чл. 314 от НПК и правилното решаване на делото.

В открито съдебно заседание пред въззивната инстанция обвиняемият К. Г. В. се явява лично, представляван и от адв. П. В. - САК. Защитникът поддържа депозираната въззивна жалба. Счита, че приетата за установена фактическа обстановка противоречи на събраните по делото доказателства. Според защитата, маневрата, която била предприета от обвиняемият била с цел да не застраши живота на полицейски служител, стоящ на пътното платно. Също така според адв. В., пътното платно на което е било реализирано процесното ПТП, било с четири пътни ленти, а не с две, както е приел първоинстанционният съд в мотивите си. С тези аргументи моли съда да постанови решение, с което обвиняемият К. В. да бъде признат за невиновен.

Представителят на държавното обвинение, счита въззивната жалба за необоснова и некореспондираща със събраните пред първата инстанция доказателства. Счита постановеното решение за правилно, а наложеното наказание за справедливо, поради което моли за потвърждаване на първоинстанционния съдебен акт.

В предоставената му последна дума, обвиняемият К. В. моли съда да бъде оправдан.

Софийски градски съд, Наказателно отделение, XIV – ти въззивен съдебен състав, като прецени събраните по делото доказателства, изложеното във въззивната жалба, както и доводите и възраженията, направени в проведеното на 18.12.2023 г. открито съдебно заседание, и след като извърши цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт, по отношение на неговата законосъобразност, обосновааност и справедливост, съобразно

изискванията на чл. 314 от НПК, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 319 от НПК и от легитимирано лице, отговаря на изискванията на чл. 320 от НПК, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана.

За да постанови атакувания съдебен акт, СРС е провел съдебно следствие по диференцираната процедура на глава XXVIII от НПК ("Освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание"). Съобразил е събраните пред него и на досъдебно производство относими гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства, както и заключенията на способите на доказване – експертизи, а именно: гласни доказателствени средства – обясненията на обвиняемия К. В. – частично, показанията на свидетелите В. И.а частично (вкл. и частично приобщени по реда на чл. 281 ал. 5 вр. ал. 1 т. 1 и т. 2 НПК от протокол за разпит на свидетел на л. 34 ДП), частично показанията на К. И. (вкл. и частично приобщени по реда на чл. 281 ал. 5 вр. ал. 1 т. 2 НПК от протокол за разпит на свидетел на л. 37 ДП), П.П. (вкл. и показанията на свидетеля П., дадени в ДП, находящи се на л. 41 от ДП и приобщени в цялост на основание чл. 281 ал. 5 вр. ал. 1 т. 2 НПК), Д.Н. (вкл. и показанията на свидетеля Н., дадени в ДП, находящи се на л. 43 от ДП и приобщени в цялост на основание чл. 281 ал. 5 вр. ал. 1 т. 1 и т. 2 НПК), частично показанията на Д.А. (вкл. и показанията на свидетеля А., дадени в ДП, находящи се на л. 39 от ДП и приобщени в цялост на основание чл. 281 ал. 5 вр. ал. 1 т. 2 НПК), писмените доказателства и доказателствени средства: справка за съдимост, копие от проект за организация на движението в района на кръстовището между ул. „Филип Кутев“ и ул. „Борис Руменов“ (л. 49 – л. 50 от съдебното производство), констативен протокол № К – 452/15.09.2020 г. (л. 19 ДП), протокол за оглед на местопроизшествие, ведно със скица и фотоалбум (л. 21 – л. 26 ДП), епикриза, издадена по отношение на свидетелката В. И.а от Клиника по ортопедия и травматология при УМБАЛ „Света Анна“ АД (л. 51 ДП), справка – картон на водача (л. 84 ДП), способите за събиране и проверка на доказателствата – заключение на СМЕ (л. 52 и сл. ДП), заключение на АТЕ (л. 54 и сл. ДП).

Пред настоящата съдебна инстанция не бе проведено съдебно следствие, респективно не бяха представени и събрани нови доказателства и доказателствени средства. Въззивният съдебен състав изгради своите фактически и правни изводи изцяло на база доказателствата, събрани и проверени в хода на съдебното следствие пред първата съдебна инстанция и на досъдебното производство.

Въззивният състав намира, че вътрешното убеждение на районния съд по съставомерните факти е формирано въз основа на правилен анализ на събраните по делото доказателствени материали, като споделя неговите доводи и съображения досежно показанията на разпитаните на досъдебна фаза свидетели – очевидци, приложените писмени и веществени доказателствени средства, както и използваните способности на доказване – експертизи. Контролираният съд е кредитирал показанията на свидетелите в тяхната цялост и в съвкупност със заключенията на изготвените автотехническа и съдебно – медицинска експертизи и гореизброените писмени доказателства и веществени доказателствени средства, като на база така събраната и проверена доказателствена съвкупност е изградил своето вътрешно убеждение относно фактическата обстановка по делото, която напълно се споделя от въззивната инстанция.

С оглед на горното, въззивният съдебен състав намира, че не са налице основания за промяна на установената от районния съд фактическа обстановка, тъй като, от една страна, пред настоящата инстанция не се установиха нови факти и обстоятелства, а от друга – същата е правилно установена, на база вярна и точна преценка на събрания доказателствен материал. Анализът на последния сочи на следното:

Обвиняемият К. Г. В. е роден на 20.02.1997 г. в гр. Гоце Делчев, българин, български гражданин, неженен, с висше образование, работи, с адрес гр. София, ул. „Александър Бурмов“ № ****, ЕГН *****.

Обвиняемият К. Г. В. е неосъждан и не е освобождаван от наказателна отговорност по реда на Глава VIII, раздел IV НК.

Обвиняемият К. Г. В. е правоспособен водач на МПС, с придобити категории В и М, като му било издадено СУМПС № 282896002, издадено на 01.02.2016 г. от ОДМВР – Благоевград, валидно до 01.02.2026 г.

Към 15.09.2020 г. обвиняемият В. бил санкциониран за нарушения на чл. 70 ал. 3 от ЗДвП и чл. 100 ал. 4 т. 2 ЗДвП.

На 15.09.2020 г. около 22:20 часа обвиняемият К. В. управлявал лек автомобил марка „БМВ“, модел „318“ с рег. № Е****МА, негова собственост, в гр. София, по ул. „Филип Кутев“ с посока на движение от ул. „Марин Тодоров“ към бул. „Черни връх“, като се

движел със скорост около 50 км/ч. По същото време свидетелят Кристиан И. управлявал лек автомобил марка „Пежо“, модел „307“ с рег. № СВ****ВТ, собственост на Мартин Чавдаров Симеонов, в гр. София по ул. „Филип Кутев“, като се движел в посока от бул. „Черни връх“ към кв. Витоша. Лекият автомобил марка „Пежо“ с рег. № СВ****ВТ се движел със скорост от около 50 км/ч. На предна дясна седалка в лекия автомобил марка „Пежо“ с рег. № СВ****ВТ пътувала свидетелката В.Т. И.а. И свидетелят И., и свидетелката И.а, били с поставени предпазни колани. Пътното платно на ул. „Филип Кутев“ в зоната на кръстовището с ул. „Борис Руменов“ било сухо, покрито с дребнозърнест асфалт, без неравности, дупки, посипаности и наклон. Въпреки че било в тъмната част на денонощието, тъй като уличното осветление било включено, видимостта в участъка била добра. В района на кръстовището с ул. „Борис Руменов“ пътното платно на ул. „Филип Кутев“ се състояло от две пътни ленти в участъка от ул. „Борис Руменов“ към ул. „Марин Тодоров“, всяка с ширина 3, 5 метра - една, предназначена за движение от ул. „Марин Тодоров“ към бул. „Черни връх“, и друга – предназначена за движение в посока от бул. „Черни връх“ към ул. „Марин Тодоров“. Двете пътни ленти били разделени с надлъжна пътна маркировка тип „М1“ – единична непрекъсната линия. В района на кръстовището с ул. „Борис Руменов“ пътното платно на ул. „Филип Кутев“ се състояло от три пътни ленти, всяка с ширина от 04, 00 метра, в посока от ул. „Борис Руменов“ към бул. „Черни връх“. В посока на движение към кв. Витоша били обособени две пътни ленти - средна пътна лента, предназначена за движение направо и наляво, и дясна пътна лента, предназначена за завой надясно по ул. „Борис Руменов“. Двете ленти били отделени една от друга с надлъжна пътна маркировка тип „М1“ – единична непрекъсната линия. Непосредствено в зоната на кръстовището на ул. „Филип Кутев“ с ул. „Борис Руменов“ в посока към бул. „Черни връх“ първоначално имало една лента за движение, а на около 30 метра след кръстовището (в посока бул. „Черни връх“) се обособявали две пътни ленти за движение в посока бул. „Черни връх“. Пътните ленти в двете посоки на движение били отделени с надлъжна пътна маркировка тип „М2“ – двойна непрекъсната линия. Лек автомобил марка „Пежо“ модел „307“ с рег. № СВ****ВТ при приближаването си към кръстовището на ул. „Филип Кутев“ и ул. „Борис Руменов“ се движел в лентата за движение, предназначена за движение направо. На 15.09.2020 г. около 22:20 часа свидетелите Д. А., Д. Н. и П. П. – назначени като ППГ – 61, обхождали поверения им маршрут. Полицейските служители спрели патрулния автомобил извън пътното платно на ул. „Филип Кутев“ на ул. „Димитър Бояджиев“, която към 15.09.2020 г. не била покрита с асфалтова настилка. Свидетелят Д. А. останал в автомобила, а свидетелите Д. Н. и П. П. слезли от патрулния автомобил. При приближаване към кръстовището на ул. „Филип Кутев“ и ул. „Борис Руменов“, но преди да достигне същото, обвиняемият В. предприел изпреварване на лек автомобил с неустановена марка, регистрационен номер и водач, с надпис „Хепи“. Управляваният от обвиняемия автомобил пресякъл надлъжната пътна маркировка, тип „М1“, разделяща лентите за движение на пътното платно на ул. „Филип Кутев“ в участъка от ул. „Борис Руменов“ към ул. „Марин Тодоров“ и навлязъл в лентата за насрещно движение. В резултат на тези действия на обвиняемия настъпил челен удар между управлявания от него лек автомобил марка „БМВ“, модел „318“ с рег. № Е****МА, и лек автомобил марка „Пежо“ с рег. № СВ****ВТ. Ударът настъпил в лентата за движение на лек автомобил марка „Пежо“ с рег. № СВ****ВТ по широчина на платното за движение от 4, 00 до 6, 00 метра вляво от десния край на платното за движение (считано в посока от ул. „Марин Тодоров“ към бул. „Черни връх“) и по дължина на платното за движение – от 0, 5 метра преди до 0, 5 метра след пресечната точка на мисленото продължение на първия бордюр на ул. „Димитър Бояджиев“ (в посока от ул. „Марин Тодоров“ към бул. „Черни връх“) и десния край на платното за движение (в същата посока). В резултат на челния удар и двата автомобила се завъртели в посока обратна на часовниковата стрелка и се изместили в посока към ул. „Марин Тодоров“. След удара свидетелката В. И.а усетила силни болки в дясната си ръка и на място бил повикан екип на ЦСМП. Свидетелката И.а била транспортирана в УМБАЛ „Света Анна“ АД, където ѝ била извършена оперативна интервенция – открито наместване на фрактура с вътрешна фиксация. Съгласно заключението на СМЕ в резултат на настъпилото ПТП на свидетелката В. И.а било причинено счупване на дясната раменна кост в горната част – закрито, което реализира медикобиологичния признак „трайно затруднение движенията на десен крайник“ за срок повече от 30 дни. Съгласно заключението на АТЕ при движение със скорост 50 км/ч опасната зона на спиране на лекия автомобил марка „Пежо“ с рег. № СВ****ВТ е 31, 36 метра, като в момента на навлизане на лекия автомобил марка „БМВ“ с рег. № Е****МА в лентата за движение на лек автомобил марка „Пежо“, рег. № СВ****ВТ, отстоянието на последния до мястото на удара е било 29, 85 метра и ударът е бил непредотвратим за свидетеля И. чрез аварийно спиране. Според заключението на АТЕ причина за настъпване на ПТП са действията на обвиняемия К. В., който е навлязъл в пътната лента за насрещно движение, изпреварвайки неизвестен автомобил, пресичайки единична непрекъсната разделителна линия, като не се е съобразил с движещия се в тази лента лек автомобил марка

"Пежо".

Така възприетата от въззивния съдебен състав фактическа обстановка по съществото си кореспондира с установената и от първата съдебна инстанция. Фактическите констатации на първостепенния съд са обосновани и почиват на прецизен и правилен анализ на доказателствения материал, като изводите му в тази насока се споделят изцяло от въззивния съд. Оценката на доказателствата, по отношение на фактическите обстоятелства, включени в предмета на доказване, съобразно очертаните с постановлението по чл. 375 от НПК рамки, е направена в съответствие с правилата на формалната логика, като противоречията в доказателствените материали са подложени на внимателен анализ. В мотивите на постановеното съдебно решение решаващият съд по ясен и убедителен начин е обективизирал процеса на формиране на вътрешното си убеждение, като е извършил задълбочен и всестранен анализ на доказателствата и средствата за тяхното установяване. Настоящият състав на Софийски градски съд, като изцяло се солидаризира с доказателствения анализ на първата инстанция, счете, че се явява безпредметно същият да бъде преповтарян в настоящото изложение. В тази връзка следва да се посочи, че когато изразява съгласие с доказателствения анализ, направен от предходната съдебна инстанция, въззивният съд не е длъжен да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези от тях, които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените доводи в жалбата или протеста (решение № 181/2012 г. на ВКС, I н. о., решение № 372/2012 г. на ВКС, III н. о., решение № 513/2013 г. на ВКС, I н. о., решение № 371/2016 г. на ВКС, III н. о.).

В този смисъл, без да бъдат преповтаряни изводите на първостепенния съд, настоящият състав намира за необходимо, с оглед на доводите и възраженията във въззивната жалба, както и в съответствие със законово вмененото му задължение за служебна проверка на правилността на първоинстанционния акт в цялост, да посочи следното:

Въззивната инстанция намира, че правилно в основата на фактическите си изводи съставът на СРС е поставил показанията на свидетелите – очевидци В. И.а, К. И., както и показанията на свидетелите Д.А., П.П. и Д.Н., заедно със заключенията на съдебно – медицинската и автотехническата експертизи. Това контролираният съд е сторил не произволно, а след извършена задълбочена преценка и при съпоставянето им с другите гласни и писмени доказателства и доказателствени средства. Първостепенният съд е аргументирал по ясен и убедителен начин защо кредитира показанията на горепосочените свидетели и поставя тях в основата на фактическите си изводи. В това отношение въззивният съд споделя напълно становището на районния съд, че показанията на свидетелите В. И.а и К. И. са информативни досежно инкриминираното събитие, доколкото същите са участници и преки очевидци на процесното пътнотранспортно произшествие. Показанията им са източник на пряка доказателствена информация за релевантните по делото факти относно механизма на настъпване на инкриминираното ПТП и конкретните обстоятелства, при които последното е реализирано, както и за поведението на участниците в него. В показанията си двамата свидетели дават сведения за начина, по който всеки един от тях е възприел настъпилia удар, като излагат факти за събитията, свързани със собствените им субективно възприети преживявания от случилото се. И двамата свидетели са категорични в твърденията си, че процесното ПТП е настъпило в тяхната лента за движение по вина на обвиняемият К. В.. Свидетелят И. е категоричен, че не е предприемал никакви маневри за изменение на посоката на движение на неговият автомобил преди удара. И двамата свидетели съхранят спомен както за местоположението на автомобилите по време на удара и неговият механизъм, така и за последващите действия на участниците в ПТП. Еднопосочни и кореспондиращи си помежду за показанията на тези свидетели и по отношение на травмите на пострадалата В. И.а получени непосредствено от челният сблъсъкът между двете коли, както и по отношение на факта, че и свидетелката И.а и свидетелят К. И. са били с поставени предпазни колани. Последното се потвърждава и от твърдението на вещото лице д-р Н., която в хода на съдебното следствие пред първоинстанционният съд заявява, че ако пострадалата В. И.а не е била с поставен предпазен колан, то тялото на същата ще полети напред към предното стъкло и ще последва удар с глава, каквито данни и увреждания по тялото на пострадалата не са налични.

На следващо място, действително в показанията си, свидетелите В. И.а и К. И. твърдят, че полицейските служители са предприели спиране на неустановен по делото автомобил, но това твърдение категорично се оборва от показанията на полицейските служители – П.П. и Д.Н., които заявяват, че не са предприемали спиране на автомобил, а процесното ПТП е настъпило поради изпреварване от страна на обвиняемия на кола с надпис „Хепи“, която се е движела по пътното платно. Поради това показанията на свидетелите В. И.а и К. И. в тази част остават изолирани и неподкрепени от доказателствата по делото, поради което правилно районният съд не ги е кредитирал по отношение на това твърдение.

Въпреки това, съдът намира, че следва да бъдат кредитирани показанията свидетелите В. И.а и К. И. в останалата им част, тъй като преценени съобразно правилата на [чл. 117](#) НПК са последователни и житейски логични. За да отговори на възраженията на защитата, относно спомените на тези свидетели досежно броя на пътните ленти, настоящата въззивната инстанция намира, че въпреки наличието на несъответствия в някои детайли, това не може да доведе до извод за противоречивост, нелогичност и непоследователност на показанията. Нещо повече, логично е с оглед момента на деянието /през 2020 г./ свидетелите да си спомнят случая по-общо, допускайки неточности в някои детайли, които избледняват, поради особеностите на човешката памет. Това обстоятелство се обуславя от човешка перцепция, сугестия и контрасугестия, които са предпоставени от обективни фактори, основани например на изминало време, но и от субективни фактори, свързани със способността на всяко лице с оглед неговите психофизически качества като свидетел да възприема със сетивата си факти от обективната действителност, да може ги запомни в пълнота и/или цялост, като при тяхното последващо по-късно възпроизвеждане след датата на конкретно събитие и/или след първоначален разпит е логично възприятията на отделния свидетел да не са пълни, поради липсата на спомени, и/или да са неточни с тези, които първоначално са били изложени като свидетел, поради фактора време. В тази насока е *Решение № 440 от 24.10.2011 г. на ВКС по н. д. № 2150/2011 г., III н.о.*, според което установяването на обикновени факти е дейност, строго индивидуална за всеки отделен субект. Освен добросъвестността, тя се влияе от множество други фактори - възраст, наблюдателност, особености и специфика на уменията за точно възпроизвеждане, интелектуални възможности, и не на последно място волева устойчивост, изразяваща се във възможността да се запамети и възпроизведе адекватно възприетото.

Също така от показанията на свидетелите П.П. и Д.Н., дадени в хода на досъдебното производство и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал.5, вр. с ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК, се установява, че същите са присъствали в непосредствена близост до мястото на инцидента, като са възприели пряко движението на управлявания от обвиняемият К. В. лек автомобил. Следва да бъде отчетена и трудовата ангажираност като полицейски служители на свидетелите като основание за липса на ясни спомени по отношение на инкриминираното деяние, вследствие на което първоинстанционният съд е дал вяра на приобщените по надлежния ред свидетелски показания, дадени в хода на досъдебното производство. Посочените гласни доказателствени средства са логични, безпротиворечиви, кореспондират по между си и с останалия доказателствен материал, поради което и настоящата инстанция ги кредитира в цялост и ги използва при изграждане на вътрешното си убеждение.

Тази група свидетели посочват, че ударът между управляваното от обвиняемия МПС и лек автомобил марка „Пежо“ е станал в резултат на неправомерно изпреварване от страна на обвиняемият. В подкрепа на изложеното от тях е и заключението на автотехническата-експертиза, която внася и допълнителна яснота относно механизма на настъпване на процесното ПТП, а именно че обвиняемият К. В. навлизайки в насрещната за него пътна лента, пресичайки единична непрекъсната разделителна линия, като се движил по ул. „Филип Кутев“ в посока от ул. „Марин Тодоров“ към бул. „Черни връх“, в следствие на което се ударил челно в автомобил марка „Пежо“ с посока на движението обратна на тази на обвиняемият.

При така изложените обстоятелства, районният съд законосъобразно е подложил на проверка показанията тези свидетели, съобразно задължението си, произтичащо от нормата на чл. 107, ал. 5 от НПК, чрез тяхната съпоставка със заключението на приетата автотехническа експертиза, със събраните писмени доказателствени средства – протокол за оглед на местопроизшествие, както и с изготвените веществени доказателствени средства –

фотоалбум и скица към протокола за оглед, поради което настоящият въззивен състав ще кредитира показанията на тези свидетели в своята цялост като непротиворечиви и кореспондиращи, както с показанията на свидетелите В. И.а и К. И.а, така и със заключението на АТЕ.

Настоящият въззивен състав за разлика от първоинстанционният съд обаче, ще кредитира частично показанията на свидетелят Д.А., тъй като той не е бил очевидец на реализираното ПТП. В хода съдебното следствие пред първата инстанция, свидетелят А. изнася твърдения единствено за събития развили се след процесния инцидент, поради което въззивната инстанция ще ги кредитира единствено в частта, в която той разказва за мястото на инцидента и последващото разположение на автомобилите след настъпване на местопроизшествието. Макар и показанията на този свидетел да са били прочетени на основание чл. 281, ал.5 във вр. с ал.1, т.2 НПК, за същият отново не възникват по-конкретни спомени, като поддържа заявеното от него в хода на развилото се първоинстанционното производство. Независимо от това, по отношение показанията на този свидетел липсват съмнения за заинтересованост и предубеденост, като макар и косвено, носят информация за мястото, където е било реализирано ПТП, но не и за неговият механизъм.

С оглед на така очертаната конкретика и като отчете двойствената природа на обясненията на подсъдимия - доказателствено средство от една страна, но едновременно с това и средство за защита, и като взе предвид, че противоречат на показанията на останалите намирали се на местопроизшествието свидетели, съдът прецени, че по отношение на спорните обстоятелства обясненията на подсъдимия не следва да бъдат възприети, тъй като представляват защитна версия.

От изслушаната по делото съдебно – автотехническа експертиза, изготвена от компетентен специалист, при пълно и ясно дадени отговори на поставените въпроси и при липса на обстоятелства, водещи до пораждаване на съмнение в правилността им, едновременно с изслушаните свидетелски показания и изготвените писмени и веществени доказателствени средства, се установяват мястото и механизъм на процесния удар, както и скоростта на движение на двете превозни средства, изчислена е и опасната зона за спиране на управлявания от свидетелят К. И. лек автомобил. Като конкретна причина за настъпване на процесното произшествие в експертното заключение се посочва субективното поведение на обвиняемото лице, който е навлязъл в пътна лента за насрещно движение, изпреварвайки неизвестен автомобил, пресичайки единична непрекъсната разделителна линия, като не се е съобразил с движението се в тази лента лек автомобил „Пежо“. Посочено е, че в резултат на навлизането от страна на обвиняемият в насрещната пътна лента и при отчитане скоростта му на движение, за лекия автомобил „Пежо“ не е имало техническа възможност да спре преди мястото на удара. Вещото лице е достигнало до извода, че ако управляваният от обвиняемият К. В. автомобил не бе навлязъл в насрещната пътна лента за движение, то тогава би бил предотвратен ударът между двата автомобила и последвалите от това вредоносни резултати.

Експертното заключение на автотехническата експертиза в най-пълна степен отговаря и на наведените от защитата възражения по отношение броя на пътните ленти и мястото на инцидента. Видно от заключението на експертизата, а и от становището на вещото лице изслушано в съдебно заседание пред първата инстанция, управляваният от обвиняемият К. В. лек автомобил се е движел по ул. „Филип Кутев“ в посока от ул. „Марин Тодоров“ към бул. „Черни връх“. В района преди кръстовището с ул. „Борис Руменов“, обвиняемият предприема изпреварване на неизвестен автомобил, навлизайки в лентата за насрещно движение, пресичайки единична непрекъсната разделителна линия, като по този начин се сблъсква челно с лек автомобил „Пежо“, който се движел в обратната посока. При така очертаният механизъм и място на удара, вещото лице е посочило, че широчината на платното за движение на ул. „Филип Кутев“ в района на кръстовището с ул. „Борис

Руменов“ е с 2 /два/ броя пътни ленти с широчина по 3,5 метра всяка предназначени за движение в двете посоки, разделени с непрекъсната разделителна линия – пътна маркировка М1 /ППЗДВП/.

Поради изложените съображения, неоснователни се явяват доводите и възраженията на защитата и като такива следва да бъдат оставени без уважение.

Въззивната инстанция се солидаризира изцяло с изводите на районната и по отношение на механизма на причиняване на телесните увреждания на пътуващия в лек автомобил марка „Пежо“ пътник – пострадалата В. И.а, както и тяхната медико – биологична характеристика. По отношение на тези обстоятелства, правилно съставът на СРС е кредитирал заключението на вещото лице, изготвило съдебно – медицинската експертиза. Въз на основа експертното заключение се установяват нанесените наранявания на участващата И.а в процесното ПТП и тяхната медико – биологична характеристика, както и връзката им с конкретното произшествие. Настоящият въззивен състав намира заключението на експертизата за компетентно изготвено, с обективни, пълни и ясни отговори на поставените задачи, относими към предмета на доказване в настоящото производство, поради което я кредитира изцяло.

Не може да бъде споделено и виждането на адв. В., че в конкретния случай подсъдимият К. В. е извършил спасителна маневра, за да не застраши живота на полицейски служител и съответно да не го прегази. Поначало спасителна маневра завиване на ляво или на дясно е неправомерна. Затова предприелият я водач на МПС носи наказателна отговорност, ако причини обществено опасните последици на трети участници в движението. Изключение от това прави спасителната маневра, предприета при условията на крайна необходимост, за което е необходимо обаче причинените вреди да са по-малко значителни от предотвратените /решение №1132/1980 г.по н.д. №1035/80 г. на III н.о./. Принципно водачите на превозни средства имат задължение при възникване на опасност да намалят скоростта или да спрат, съгласно чл.20 ал.2 от ЗДвП. Завиване на ляво или на дясно при внезапно появила се опасност на пътя в опасната зона е допустимо, само когато при това завиване биха се увредили по-малко ценни блага. Следователно, хипотезата на крайна необходимост е налице, когато за да се спаси човешки живот, се причиняват увреждания на по-малко ценни блага. Няма крайна необходимост и когато увредените блага не само са по-ценни, но и равностойни на предотвратените. Съгласно ТР №106 /1983 г. по н.д. №90/82 г. на ОСНК „при предприемане на спасителна маневра опасността трябва да бъде внезапна, пряка и непосредствена и да не може да бъде предотвратена по начините, предвидени в чл.20 ал.2 от ЗДП.“ Водачът не може да се позове на крайна необходимост, ако в резултат на извършената от него маневра се причини смърт или телесна повреда на лица, които не са участвали в създаването на опасността“ /Решение №172/1995 г. по н.д. №97/94 г. на III н.о./.

В конкретния случай е безспорно установено, че обвиняемият К. В. предприема изпреварване на неизвестен автомобил, навлизайки в лентата за насрещно движение, пресичайки единична непрекъсната разделителна линия, като по този начин се сблъсква челно с лек автомобил „Пежо“, който се движел в обратната посока. Никъде от обстоятелствата и фактите по делото не се установява на пътното платно да е имало лице, чийто живот да е бил застрашен и поради тази причина, обвиняемият да е предприел маневра с навлизане в насрещното платно за движение. Такова обстоятелство не бива споделено дори и от самия обвиняем.

Според съда въпросната маневра не е спасителна, тъй като опасността от настъпване на

вредните последици (смърт, телесни увреждания и повреждане на имущество), в резултата на настъпване на ПТП, е можела да бъде предотвратена по предвидените в чл.20, ал.2 ЗДвП начини, а именно-чрез намаляване на скоростта на движение на управляваният от обвиняемият лек автомобил и евентуално чрез промяна на посоката на движение към банкета или чрез спирането на автомобила.

Този извод съдът прави въз основа на приетата по делово автотехническа експертиза, според която, ако управляваният от К. В. лек автомобил не бе навлязъл в лентата за насрещно движение, лек автомобил „Пежо“ би запазил праволинейната си посока на движение в неговата пътна лента, а челният удар между двата автомобила и настъпилите вследствие на това вредоносни резултати биха били предотвратени.

При така очертаната конкретика, настоящият съдебен състав намери, както и първостепенният такъв, че по делото е събрана в нужния обем доказателствена съвкупност, която с категоричност и безспорност установява, че обвиняемият К. В. е предприел неправомерно изпреварване, навлизайки в насрещната за него пътна лента, пресичайки единична непрекъсната разделителна линия, вследствие на което е предизвикал ПТП, удряйки се в насрещно движещия се автомобил марка „Пежо“.

При така установеното от фактическа страна, контролираният съд е направил правилни правни изводи, в съгласие със закона и постоянната практика на ВКС, досежно съставомерността на инкриминираното деяние, като напълно законосъобразно и обосновано го е подвел извършеното от обвиняемият К. В. под състава на престъплението по чл. 343, ал. 1, б. "б", пр. 2 от НК, вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК.

От обективна страна, по несъмнен начин е доказано, че обвиняемият К. Г. В., на инкриминираните място и време, е управлявал моторно превозно средство – лек автомобил марка „БМВ“, модел „318“, с рег. № Е **** МА, като в нарушение на разпоредбите предвидени в чл. 6 т. 1 предл. четвърто ЗДвП, чл. 63 ал. 2 т. 1 ППЗДвП и чл. 42 ал. 2 т. 2 ЗДвП при извършване на маневра „изпреварване на лек автомобил с надпис „Хепи“ с неустановена марка и регистрационен номер, пресякъл наличната на посоченото място надлъжна пътна маркировка "Единична непрекъсната линия" - тип „М1“ и навлизайки в лентата за насрещно движение, се ударил челно в насрещно движещия се лек автомобил марка „Пежо“, модел „307“ с рег. № СВ **** ВТ, управляван от К.Е. И., като вследствие на настъпилото пътно-транспортно произшествие причинил на пътуващата в лекия автомобил „Пежо“ В.Т. И.а средна телесна повреда по смисъла на чл.129, ал. 2 от НК, изразяваща се в счупване на дясна раменна кост, което е реализирало медикобиологичния квалифициращ признак „трайно затруднение движенията на десен горен крайник“ за срок повече от 30 дни.

Изпълнителното деяние на престъплението по чл. 343, ал. 1, б. "б", пр. 2 от НК, вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК се изразява в нарушаване на правилата за движение при управление на подвижен железопътен състав, въздухоплавателно средство, моторно превозно средство, плавателен съд, бойна или специална машина. Разпоредбата е бланкетна и изисква препращане към Закона за движение по пътищата и към правилника за неговото прилагане. Необходимо е извършеното от обвиняемия нарушение на правилата за движение да е довело до един от възможните резултати, визирани в приложимия текст на НК. В процесния случай, за да е осъществено престъплението, за което обвиняемият К. В. е привлечен да отговаря, се изисква водачът при управление на МПС да е нарушил правилата за движение по пътищата, като е допуснал по непредпазливост причиняването на средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК.

По делото с категоричност се установи, че при управление на моторно превозно средство обвиняемият К. В. е нарушил бланкетните разпоредби, посочени в постановлението на СРП, с което е направено предложение за освобождаването му от наказателна отговорност и налагане на административно наказание по реда на чл. 78а от НК. Въз основа на събраните доказателствени източници безспорно се доказва, че обвиняемият В. не е съобразил поведението си с пътната маркировка, като предприел неправомерно изпреварване, пресичайки „единична непрекъсната линия – тип М1“. По този начин обвиняемият е нарушил разпоредбите на чл. 6 т. 1 предл. четвърто ЗДвП, чл. 63 ал. 2 т. 1 ППЗДвП и чл. 42 ал. 2 т. 2 ЗДвП.

При така очертаната конкретика, правилно и законосъобразно районният съд на основание чл. 304 НПК е оправдал обвиняемият В. и е признал същия за невиновен за извършване на нарушение на чл. 6, т.1, предл. трето ЗДвП, за това, че не е съобразил поведението си с

пътните знаци в района на местопроизшествието. По делото не бяха установени доказателства в обратната посока, поради което настоящата въззивна инстанция се солидализира с извода на първия съд.

Въззивният съд, като отчете заключението на вещото лице по извършената в хода на досъдебното производство СМЕ, намира, че от обективна страна е налице и съставомерният резултат, изразяващ се в причиняване на средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК на пострадалата В. И.а. Телесната цялост на последната е била нарушена чрез счупване на дясна раменна кост в горната част – закрито. Медико – биологичната характеристика на това увреждане съответства на средна телесна повреда съгласно чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК – трайно затрудняване на движението на десния горен крайник за срок по-дълъг от 30 дни.

По делото категорично е доказано, че обвиняемият е разполагал с обективната възможност навременно да съобрази поведението си с императивно вмененото му задължение, произтичащо от по – горе посочените правила за поведение на пътя. Това негово изискуемо поведение е щяло да доведе до безопасност за другите участници в движението, в частност за пътуващите в автомобила, управляван от св. К. И.а лица. Такова дължимо поведение обаче, което да е съобразено с правилата за движение по пътищата, не е предприето от обвиняемия и същият е предприел неправомерно изпреварване, пресичайки „единична непрекъсната линия – тип М1“.

При горните съображения авторството на деянието се явява установено по необходимия безспорен и категоричен начин, както и действията на обвиняемия, с които е осъществил всички признаци от изпълнителното деяние на вменения му престъпен състав. Посредством всички събрани по делото писмени и гласни доказателствени средства и писмени доказателства, и доказателствените способности – АТЕ и СМЕ, се установяват механизмът на осъществяване на процесното пътнотранспортно произшествие, времето и мястото на извършването му и приносят на обвиняемия за настъпилия общественоопасен резултат, свързан с телесните увреждания за пострадалото лице.

От субективна страна деянието е извършено при форма на вината несъзнавана непредпазливост. Както правилно е посочил и съставът на СРС, обвиняемият не е предвиждала настъпването на общественоопасните последици, но е била длъжен и е могъл да ги предвиди. За него, като водач на МПС, е съществувало императивното задължението за спазване на правилата за движение. Като правоспособен шофьор той е следвало да съблюдава пътната обстановка и да съобразява поведението си с нея, а именно да не предприема изпреварване, преминавайки забранителна пътна маркировка, като в резултат на навлизането му в лентата за насрещно движение, обвиняемият е реализирал инкриминираното ПТП, довело до съставомерния престъпен резултат.

При правилна правна оценка на събрания доказателствен материал и на установената по делото фактическа обстановка, първоинстанционният съд законосъобразно е приел, че по отношение на обвиняемия са налице материално – правните предпоставки, предвидени в нормата на чл. 78а, ал. 1 НК, за освобождаването му от наказателна отговорност и налагане на административно наказание. Обвиняемият лице не е било осъждано за престъпление от общ характер и не е било освобождавано от наказателна отговорност, по реда на глава VIII, раздел IV от НК, признат е за виновен за непредпазливо престъпление, за което се предвижда наказание до пет години лишаване от свобода, не са настъпили съставомерни имуществени вреди от деянието, като в същото време лицето не е било в пияно състояние, от деянието не е причинена тежка телесна повреда или смърт, престъплението не е извършено срещу орган на властта, при и по повод изпълнение на службата му и не са налице множество престъпления.

Въззивният съд приема изводите на първата инстанция за наличието на смекчаващи отговорността обстоятелства, а именно младата възраст на обвиняемия към датата на извършване на деянието, както и доброто му процесуално поведение. Правилно е било отчетено от районният съд, че необремененото съдебно минало на обвиняемият е предпоставка за приложението на института на „освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание“ и не следва да бъде преценявано като смекчаващо отговорността обстоятелство. От друга страна като отегчаващи обстоятелства следва да се третират поведението на обвиняемият К. В., индикиращо липса на зачитане на правилата за движение по пътищата и конкретната пътната обстановка. Като правилно е

отбелязал районният съд, наличието на патрулен полицейски автомобил на пътя не е мотивирало обвиняемият В. да съобрази поведението си с установения законов ред.

Поради това настоящият състав намира, че точно и вярно е отмерен от районния съд размерът на административното наказание "глоба", наложено на обвиняемия, а именно такава, в размер на 2 000 (две хиляди) лева. Така определеният размер съответства на предвиденият в разпоредбата на чл. 78а от НК, поради което не подлежи на преоценка от въззивния състав.

По отношение на размера на кумулативно наложеното на основание [чл. 78а, ал. 4](#) вр. [чл. 343г НК](#) административно наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 /една/ година, въззивният съд също не констатира грешки при оценка на значимите обстоятелства и справедливото му оразмеряване. Временното отклонение на обвиняемият от възможността да управлява МПС осигурява обществената безопасност, като способства ефективно за изграждане на волеви самоконтрол у самият него и дисциплина за стриктно спазване на правилата за движение занапред.

Правилно с оглед изхода на делото, на основание чл. 189, ал. 3 НПК обвиняемият е осъден да заплати по сметка на СДВР сумата в размер на 323,00 лева – разноси в досъдебното производство, както и сумата от 140,00 лева – разноси в съдебната фаза на производството.

При така установеното от фактическа и правна страна, след обобщаване на резултатите от извършената на основание чл. 314 НПК служебна проверка на атакувания акт, въззивната инстанция констатира, че постановеното решение следва да бъде потвърдено като правилно, законосъобразно и обосновано, постановено в съответствие с изискванията на материалния закон и процесуалните правила.

Така мотивиран и на основание чл. 334, ал. 1, т. 6 вр. чл. 338 от НПК, **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО, XIV-и въззивен състав**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1796 от 19.04.2023 г., постановено по НАХД № 7542/2022 г. по описа Софийски районен съд, Наказателно отделение, 94 – ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____